

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Langáška (soudce zpravodaj), soudce JUDr. Petra Průchy a soudkyně Mgr. Ing. Veroniky Baroňové v právní věci žalobce: **D. V. T.**, zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 23. května 2018 č. j. MV-36908-4/SO-2018, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 23. dubna 2019 č. j. 57 A 84/2018 - 69,

t a k t o :

Kasační stížnosti žalobce **se nepřiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím označeným v návěti žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, kterým bylo zrušeno povolení žalobce k trvalému pobytu podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), proto, že žalobce byl rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 21. ledna 2016 sp. zn. 2 T 3/2015 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 26. dubna 2016 sp. zn. 12 To 24/2016 odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 30 měsíců za spáchání přečinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy (§ 283 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů). Žalobu proti tomuto rozhodnutí zamítl Krajský soud v Plzni (dále jen „krajský soud“) rozsudkem označeným v záhlaví.

[2] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost spojenou s návrhem na přiznání odkladného účinku. V tomto návrhu stěžovatel poukázal na své právo vystupovat v řízení o kasační stížnosti osobně a být v kontaktu se svým zástupcem, přičemž jej nelze nutit, aby na území České republiky zůstal bez platného pobytového oprávnění a vystavoval se tím riziku, že mu bude uloženo správní vyhoštění. Stěžovatel dále uvedl, že měl v České republice povolen trvalý pobyt od roku 2003 a za tu dobu si k ní vytvořil významné ekonomické a sociální vazby, má zde domov a žije zde jeho družka a dcera. Ačkoli se cesta stěžovatele do Vietnamu za účelem podání žádosti o jiné pobytové oprávnění může jevit jako drobná překážka, ve skutečnosti jde o záležitost několika měsíců, po něž by stěžovatelova rodina, která na něj má silný nápravný a resocializační účinek, byla významně zasažena a mohlo by dojít k jejímu neobnovitelnému rozvratu. Dcera stěžovatele je ve věku, kdy ji nepřítomnost otce nenávratně poznamená. Ve Vietnamu již stěžovatel nemá žádné

příbuzné ani zázemí, nemá se tam kam vrátit. Podávání žádostí o víza ve Vietnamu je obtížné, v případě stěžovatele by navíc vyhovění žádosti mohla bránit jeho trestní minulost.

[3] Žalovaná se k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nevyjádřila.

[4] Podle § 107 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nemá kasační stížnosti odkladný účinek. Nejvyššímu správnímu soudu je však dána možnost jej na návrh stěžovatele přiznat za přiměřeného užití ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s.

[5] Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. platí, že *soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přiznává žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.*

[6] Jak uvedl Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 22. prosince 2003 č. j. 7 A 115/2002 - 67, č. 760/2006 Sb. NSS, *„poskytnutí odkladného účinku má mimořádný charakter: soud tu totiž před vlastním rozhodnutím ve věci samé prolamuje právní účinky pravomocného rozhodnutí, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy“.*

[7] V žádosti o přiznání odkladného účinku je proto nutné vylíčit individualizované a závažné okolnosti, které mimořádné vyloučení účinků pravomocného rozhodnutí odůvodňují; nelze pouze obecně argumentovat právem na spravedlivý proces (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. ledna 2016 č. j. 2 Azs 271/2015 - 32, obdobně též usnesení ze dne 5. října 2017 č. j. 2 Azs 273/2017 - 19).

[8] V usnesení ze dne 18. srpna 2011 č. j. 5 As 73/2011 - 100, na které stěžovatel v návrhu na přiznání odkladného účinku odkazoval, Nejvyšší správní soud přiznal odkladný účinek kasační stížnosti ve věci zrušení trvalého pobytu za situace, kdy cizinec pobýval v České republice devět let (v tomto se ohledu se tento případ podobá nyní projednávanému), nicméně rozhodl tak v situaci, kdy z tvrzení stěžovatele i ze správního spisu vyplývalo, že na pobytové oprávnění tehdejšího stěžovatele bylo navázáno povolení pobytu jeho těhotné manželky, s níž žil. Oproti tomu nynější stěžovatel sice v návrhu na přiznání odkladného účinku tvrdí, že v České republice sdílí společnou domácnost se svou družkou a dcerou, z doposud zjištěného skutkového stavu to však nevyplývá. Žalovaná ve svém rozhodnutí konstatovala, že *„dne 27. 6. 2017 sice družka [stěžovatele] projevila zájem o přestěhování ze Spolkové republiky Německo do České republiky, avšak Ministerstvo vnitra v rámci prověřování, zda k tomuto přestěhování došlo, zjistilo ze zprávy odboru sociálních věcí a zdravotnictví Městského úřadu v Aši, že se celá rodina [stěžovatele] odstěhovala na neznámé místo a nebylo zjištěno, že by [stěžovatelovo] dítě navštěvovalo základní školní docházku“* (viz pasáž žalobou napadeného rozhodnutí citovanou na str. 9 rozsudku krajského soudu).

[9] Stěžovatel, který přiznání odkladného účinku navrhuje, přitom má povinnost tvrzení a povinnost důkazní, a je tedy na něm, aby konkretizoval a doložil (prokázal), jakou konkrétní újmu by pro něj výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. února 2012 č. j. 1 As 27/2012 - 32 či ze dne 14. září 2016 č. j. 6 Azs 157/2016 - 27). Pokud by měl Nejvyšší správní soud při rozhodování o odkladném účinku kasační stížnosti vycházet z toho, že stěžovatel se svou družkou a dcerou skutečně žije, musel by stěžovatel tuto skutečnost osvědčit (v tomto směru lze odkázat na věc projednávanou pod sp. zn. 6 Azs 88/2018, kdy měl Nejvyšší správní soud k dispozici rodné listy dcer stěžovatele a nájemní smlouvu potvrzující, že s ním sdílí společnou domácnost) nebo uvést konkrétnější

pokračování

okolnosti, z nichž by ji bylo možné dovodit. Za současné situace nelze stěžovatelovo tvrzení, že by odjezd z České republiky narušil jeho vztah s dcerou, považovat za věrohodné.

[10] Skutečnost, že v důsledku napadeného správního rozhodnutí stěžovatel nebude moci v řízení o kasační stížnosti vystupovat osobně a být v kontaktu se svým zástupcem, sice představuje jistou újmu na straně stěžovatele, jde však o újmu neporovnatelnou (nemluvě o tom, že v řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud zpravidla rozhoduje bez jednání a kontakt s právním zástupcem lze realizovat standardními moderními komunikačními prostředky i na dálku) s důležitým veřejným zájmem na potírání drogové kriminality.

[11] Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud nepřiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

[12] Pro úplnost se poznamenává, že z obdobných důvodů Nejvyšší správní soud nepřiznal odkladný účinek (usnesení č. j. 3 Azs 254/2019 - 27 ze dne 27. srpna 2019) ani kasační stížnosti stěžovatele proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 6. 2019 č. j. 4 A 27/2019 - 38, kterým Městský soud v Praze zamítl jeho žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 29. dubna 2019 č. j. CPR-36821-3/ČJ-2018-930310-V241, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 20. 10. 2018, č. j. KRPA-236133-51/ČJ-2018-000022. Posledně uvedeným rozhodnutím bylo stěžovateli uloženo dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce 1 roku. V této kasační stížnosti přitom stěžovatel odůvodňoval svůj návrh na přiznání odkladného účinku stejnou argumentací. Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro odchýlení se od zmíněného usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Azs 254/2019 - 27, proto na ně ve stručnosti odkazuje.

[13] Nejvyšší správní soud na závěr připomíná, že *rozhodnutí o přiznání odkladného účinku žalobě a o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti jsou svou podstatou rozhodnutími předběžné povahy a nelze v nich předjímat rozhodnutí o věci samé* (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. října 2005 č. j. 8 As 26/2005 - 76). Nynější nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti tudíž nebude mít žádný vliv na způsob, jakým Nejvyšší správní soud rozhodne o věci samé. Rovněž platí, že soud může usnesení o přiznání odkladného účinku *i bez návrhu zrušit, ukáže-li se v průběhu řízení, že pro přiznání odkladného účinku nebyly důvody, nebo že tyto důvody v mezidobí odpadly* (§ 73 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. září 2019

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu